

жда сиромашка-та въ жгѣла вжрзана за рѣцѣ-тѣ и краката и уста-та ѝ затикнати. Кога-то той ѝ развжрза връзки-тѣ, тя паднала полумжртва на земя-та, оловила са о колѣне-тѣ му съ смѣхъ и плачъ, той я понапржсква съ малко вода, далъ ѝ вино да пийне. Но нито една умна дума не можалъ да разбере отъ уста-та ѝ; страхъ-тъ, кога-то я нападналъ червенобрадия, и скжрбъ-та, кога-то тя чула господаря си да са качи изъ стѣлба-та, дѣто го очаквалъ неприятель-тъ му, нейни-тѣ петъ-тѣ чувства са измѣнили, видѣла години-тѣ си колко-то имало още да живѣе, не осѣщала нито студъ, нито топлина, нито гладъ и ситостъ.

«Азъ глѣдахъ капитанина още една недѣля при мене си до дѣ му измина рана-та. Потеря-та са случи и безъ него и какво ни донесе, че имаме още за нѣкоя и друга година спокойствие отъ нехранимайковци-тѣ. Улови са само едно малко момче, на кое-те баща му бѣше при хайдуци-тѣ и то нѣколко пѣти прибѣгвало при него. Съ него не можеше нищо да са прави за това го и пуснаха да си ходи. Само едно нѣщо то разказа: на сжща-та сутрѣнь послѣ онази нощъ, въ коя-то червенобрадия са примири съ неприятеля си, дружина-та са скарала съ него, ножове-тѣ ѣкнали и скоро той билъ станалъ жертва на одного отъ приятели-тѣ си, кой-то му заболъ ножъ-тъ си на сжщо-то место въ гърди-тѣ, въ кое-то той бѣше случилъ Ерминия.

«Синоръ Густаво отиде за Неаполъ, и отъ тамъ съ вѣпора са отправилъ за Гжрция. Послѣ нѣколко години азъ са научихъ отъ единъ живописецъ, че кога-то плавалъ въ открито море, той са удавилъ. Види са рана-та му да не е била добрѣ зарастла, та са наляла съ вода, зашто-то той ми приказваше често, че са надплаввалъ съ най-пжрви-тѣ. Но дѣ е останала кадра-та на Ерминия, живописецъ-тъ не помнеше да ми обади, зашто-то си не наумѣва дѣ е я видѣлъ. Азъ би далъ половина отъ имотъ-тъ си, ако бихъ щастливъ да я намеря.

«Чуешъ ли приятелю, това бѣше история-та на Барбаросса и Ерминия».